

sig hvil. Likevel viste han hele tiden det vennligste ansikt og det beste humør. Den eneste opkvikkelse vi hadde å by ham var en cigar ,og da la han årene op noen få minutter. Dessverre kom jeg ikke til å notere den unge manns navn, og har nå glemt det. Men jeg vilde gjerne ha nevnt ham som et folkelig mønster på utholdenhet og godlynne.

O. Høgslund.

OPOVER SLETTE FJELLET

AV BROR WESSEL BOMMEN

«Taug! Mere taug! — Det går til topps — eller til bunns», føier han lakonisk til.

Vi klatrer. Klorer, sparker og banner i nordveggen på Mjølnen — en farlig molbakke etsteds i tåkehavet. Jeg skimter bare førstemann; han strever med et utoverheng deroppe. Tre ganger så jeg skikkelsen svaie i forsøket, tre ganger dukket jeg for stein og skjellsord fra den fallende helt. Well, en vanskelighet er til for å overvinnes.

«Mere taug!»

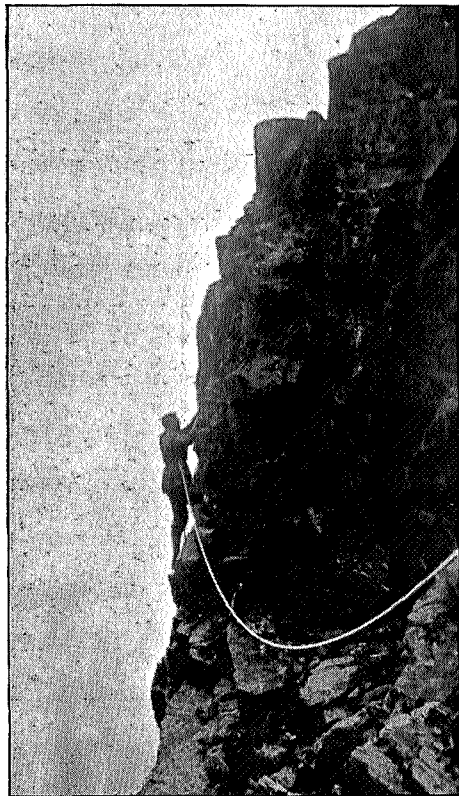
Han smyger sig ut i veggen på illusoriske fotfester. Men illusjonene brister snart og avgrunnen sliter i kroppen; han henger i bare fingrene nu og «trår luften». Gnistene spruter under spikerstøvlene som de famler efter feste. Nå, — der svinger han ut, en lang arm seiler op i tåka, og borte er han.

Torshammeren.

Dette var god sport, og ikke første gang Biørn Lyche lurte tyngdekraften i tindene.

«Sol, far!» Han rir på hammeren en tauglengde over mig. Frem av skodden skyter en diger skygge, ruvende mektig bent mot oss og ende rett tilværs. Det første glimtet av stortoppen.

I Romsdalshorns sydvegg.

En annen gang. Ved nattetider i Lappland, mens snedrev og bitende sno stryker fjellsiden. Vi er tre mann i en bratt snerenne, helt oppe under den høieste toppen. Der henger en skavl og stenger. Håpløst å hugge sig igjennom så slitne som vi er. En nabb stikker op av sneen; en enslig knagg å henge livet sitt på her i tusen fots veggheide. Vi forankrer for å rådslå. Hvorpå hele nab-

— Skydotter danser op kammen og i solstreif over de blanke sva. skjærer konturene lysende opover og flyr sammen i dristig gotikk. Vi er kommet op på eggen, den villeste i Romsdalsfjellene. Troll og jutuler krabber bortover hugget i fjell, — en stivnet Åsgårdsrei. Derborte har Tor plantet hammeren sin; 80 fot høi henger den utover og frister klatreren på hans vei mot stortoppen.

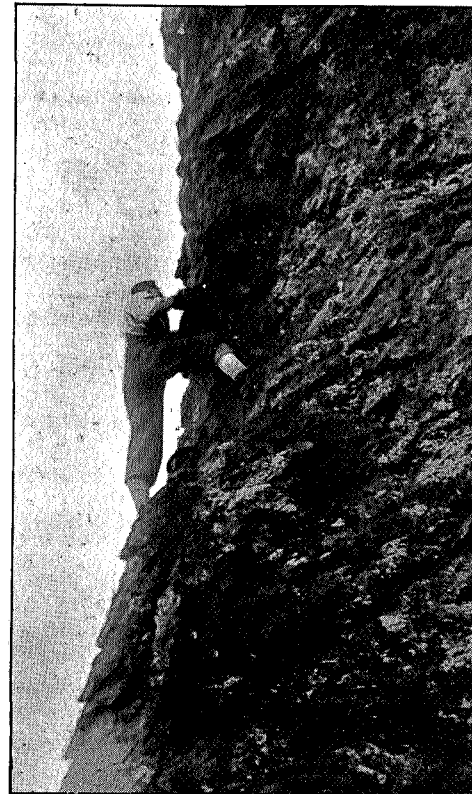
Glemt er slitet, uvissheten og alt maset siden fotsålene slapp breen dernede tidlig imorges. Vi løper bortover den luftige vei, og ekko slår tifold veggimellem i trollskapen. Her er chimneys, pinacles, gallerier og egger i overflod, — det er fullgod lønn for strevet.

ben ruser ut og blir borte i en røik dypt, dypt nede. Så *det* er veien. En farlig retrett. To ligger musende stille med ben og armer boret ned i sneen for å klare sjokket i tauget om tredjemann glir ut under sitt arbeide med å hugge trin nedover. Forsiktig, forsiktig i fire stive timer. Så trår vi på fast fjell igjen. Det er morgen og sol. — *Fast fjell!* Klyv på der, her går det visst lell! Påny bærer det opover i en ny renne.

Og glemt er slitet — uvissheten.....

Efter tyve timers arbeide står vi på toppen i snøkave. — En ufyselig stund, et herlig minne.

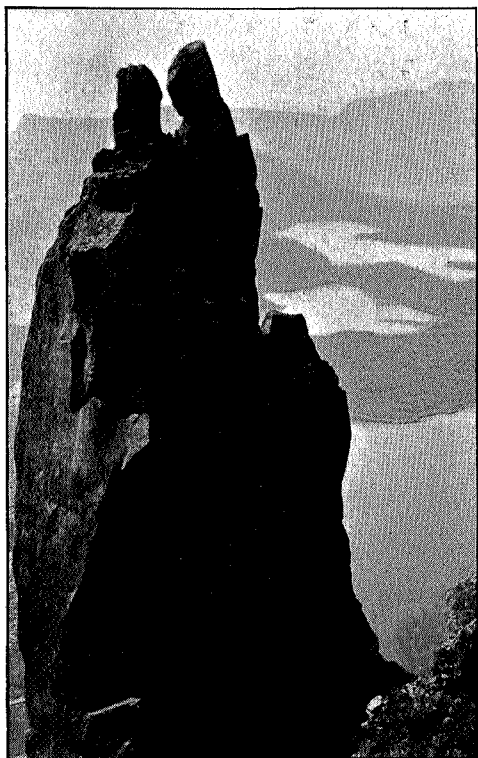
Hvad er det ved denne idrett som drar folk av alle nasjoner ut år efter år, hvor der ofte vanker slit og hundeliv; aldri komfort? — Først er det jo selve naturen som drar, fjellet, det enkle livet deroppe. Men det er noe mer i tindesporten. Noe sterkere personlig, et felt for den enkelte til å gjøre sin innsats. Det er i selve opgaven, å nå et mål som kan se så umulig ut, å overvinne vanskelighetene — der er det en finner det umåtelige tiltrekkende ved sporten. Jeg vet ikke noget sted hvor vennskap knyttes så fast som i den felles innsats for å nå toppen, hvor hver mann får sette inn det han har, og fremforalt stole helt og fullt på kameratene. «Tindegalskap» er en lykke som alt for få søker å erhverve sig. Men den bør forbindes med

Et luftig hjørne.

endel kultur; — en rekordjeger blir nok ikke særlig gammel i fjellet. —

At interessen i Trondhjem er lik null, er forbausende, —

Svolværgeita.

byen ligger jo i centret for alle våre fjellgrupper — Ennu er der jomfruelige topper på Dovre og i Trollheimen. Og nordover ligger alle de sagnomsuste kjemper, fjell med verdenskjent navn. Der er nok av nytt land å vinne. Og *hvilket* land! Fantastisk himmelstrebende formasjoner, soppformede og gjennomhullete, blankskurte eller sønderrevne, og rader av sylkvasse kniver. Å klyve i Nordland, klyve fra brenningen og op dit hvor fonnene luer rødt ved midnatt, og havsuset stiger med fugleskrikene op til oss i et veld av evig sommerlys — det er eventyr.

Og eventyret lokker!

Bror Wessel Bommen.

VERN NATUREN!

AV dr. HJALMAR BROCH

De fleste vil vel til en begynnelse synes at en slik opfordring er fullstendig overflødig, aller mest når den sies til turister. Men jeg våger det likevel og skal gi en begrunnelse av min anmodning til alle, selv å huske på opfordringen og alltid å fremholde den overfor alle andre, særlig da overfor de unge.

Verden vil bedrages og verden — vi mennesker — er gjennomgående meget flinke til å slå oss til ro med et eller annet behagelig selvbedrag. Et av de mest utbredte aksiomer har vært at «naturen beskytter sig selv», en setning som gang efter gang søkes anbragt som gravskrift over den natur som ødelegges. Ikke minst har vi hørt setningen utbasuneret innen jegerkretsene som en slags undskyldning for at de vil følge sine egne lyster tross advarsler fra ansvarsbevisste naturforskere.

Men er nu dette aksiom falsk? Har vi fra dyreverdenen eksempler som viser at naturen ikke formår selv å beskytte sig? Å ja — vi kan jo bare se oss litt om her i Trøndelag. Vårt edleste vilt, hjorten, hadde ikke klart å beskytte sig, hadde ikke menneskene i ellefte time innsett at de måtte verne om den. Og det var ikke nok med de paragrafene, jaktloven stiller op og som lar «skahjorten» fredløs — denne siste bestemmelsen vilde blitt den bekjente pinnen i likkisten om ikke videreeseende folk hadde tatt hånd i hanke med og sørget for effektive foranstaltninger til vern om vårt kronvilt. Sognli jaktklubbs arbeide gjennom mere enn én «menneskealder» har satt merker i hjortens historie i vårt land og må betegnes som mønstergyldig; de har skapt et privat «reservat» som